

EL VALOR DE LES COSES PETITES

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

La monotonia de la vida, fer sempre el mateix, pot ser opció de vida o de mort. Tantes coses que hem de fer cada dia, sí o sí, poden ser una carrera d'obstacles que ens facin entrebancar a cada moment o viure-les amb la passió i l'interès de l'atleta que corre una carrera amb obstacles.

La nostra vida de cada dia viu gràcies a les petites coses, si ho sabem veure. De tant en tant hi haurà excepcions importants, fets que sobresurten, però que més tard recordarem amb el gest tranquil i rutinari de prendre una tassa de cafè.

En la primera lectura del profeta Ezequiel, Déu dona valor a les coses petites: «Jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge». Esqueix, brot, ull tendre, punta... cada vegada més petit. I amb paciència i monotonia, d'això que no sabem ni com anomenar en creix un cedre magnífic, que serà casa per a tota mena d'ocells.

Déu m'anima a fer créixer l'arbre menut que soc o a reverdir l'arbre sec que potser també soc. Ara bé, si només em considero un arbre alt i verd, que fa goig, alerta!, perquè Déu mateix me'l pot fer abaixar o assecar.

Ara que em sento gran, perquè ja en soc, ¿crec que el meu arbre encara pot donar fruit a la vellesa, ple d'ufana i de vigor, com diu el salm 91?

L'evangeli encara ens parla de coses més petites. D'una banda, la llavor, el gra, els brins i les espigues del blat; de l'altra, del gra de mostassa, la més petita de les llavors. Què tenen en comú? El temps. El temps lent del dia i de la nit, mentre dormim o estem desperts tot va creixent sense que sapiguem com.

Que moltes coses vagin creixent al marge de nosaltres, els fills, les collites, molts projectes, no implica que ens en desentenguem, sinó que hi sapiguem trobar el nostre lloc just. Si no sembrem, no collirem; si no acompanyem sense controlar ni imposar, no deixarem lliure l'altra persona perquè trobi el seu lloc just. Alerta, potser ella és gra de blat i jo soc gra de mostassa!

La vida menuda de cada dia se'ns escola de les mans com si fos sorra. Som lliures de pensar aleshores que la nostra vida ha estat en va i inútil. Però si no tenim les mans buides no les podem omplir; si no tenim les mans buides, no podem fer abraçades.

Jesús, com a bon pedagog, parlava amb paràboles a la gent perquè tothom l'entengués, però en privat ho explicava tot als deixebles d'una altra manera, perquè a tots, i més a Jesús, els interessava copsar el fons del missatge.

Hi ha persones a qui les paràboles no els diu res i menys el missatge profund de Jesús. Recordem el gran mestre: el temps. «No tinc temps per perdre», diem molt sovint. És obvi, si no tens temps, no el pots perdre. Qui té temps de sobres és Déu. Deixem, doncs, que la terra, tota sola, vagi fent, de dia i de nit, setmanes i anys, i arribarà un moment de sorpresa que ens deixarà amb la boca oberta.